Ultimul minut

Schiță

de SEVER NORAN

Mai erau doar zece minute pînă la sfîrșitul meciului și rezultatul era zero la zero. Stînd în poartă, Matei sufla în pumni. Era frig, dar deoarece echipa cu care jucau îl punea mereu la încercare, nu simțea frigul decît la mîini. Îi plăcea că adversarii trăgeau des la poartă. Suflă din nou în pumni să-și dezmorțească mîinile, apoi sări de cîteva ori într-o parte și în alta a porții. Văzînd că Mardare, reporterul sportiv de la ziarul regional, se instalase în spatele porții, zîmbi:

— Vrei o poză, hai?

— Se-nțelege — răspunse reporterul.

— Cu sau fără gol? întrebă Matei.

— Cum o fi, dar spectaculoasă! Te dau pe prima pagină.

— Fără gol... Îi cunosc eu pe ăștia cu care jucăm. Doar de, e fosta mea echipă... adică...

Matei tăcu. Simțise ceva ca o înfiorare neplăcută, deoarece își amintise deodată de întîlnirea pe care o avusese cu o zi mai înainte.

★

...Se afla în fața cinematografului „Lumina", cînd simțise că cineva îl bate pe umăr. Întorcîndu-se, îl văzuse pe Gheorghe Moraru, prietenul său din copilărie.

— Noroc — îl salutase acesta.

— Noroc, Gicule! Nu te-am văzut de un car de vreme. Sănătos? Cu ce ocazie prin orașul nostru? Nu cumva ai venit să-ți încurajezi echipa?

— Ai ghicit. Tu, ce făceai aici? Brrr! E cam friguleț. Hai să bem ceva. Fac eu cinste. Bine?

Intraseră într-o bodegă. Matei nu voia să bea decît o bere.

— Atît! Mîine am meci! Și nu vreau să fac vreo boacănă. În retur n-am primit decît zece goluri. Mîine e penultimul meci. Terminăm campionatul pe locul întîi. Ehe!

— Hm! Te cam lauzi. Nu contest, aveți o echipă bună. Noi, ce să zic? Avem o echipă s-o dăm pe gîrlă. De la plecarea ta, s-a cam dus la fund. După tine au plecat Meriu, Szabo și așa am ajuns pe penultimul loc. Dacă mîine nu cîștigăm, ne-am ras: retrogradăm. Ei, dar tu de ce taci?

Matei tuși încurcat.

— Te-oi fi supărat, hai? Pentru că ți-am spus că te lauzi. Iacă, îmi cer scuze, reluase Moraru. Dar credeam că între noi, care sîntem prieteni de la facerea lumii, nu-i cazul să umblăm cu mănuși. Cînd e să te apăr, te apăr! Ziceau unii că ai plecat de la noi că te-au momit ăștia. Ehe, la cîți nu le-am închis eu gura apărîndu-te, pen'că eu știam că te-ai mutat la fabrica de-aici să fii aproape de Ileana Giurgiu. Așa-i?

Matei dăduse să se ridice.

— Ce, vrei să pleci? Îl oprise prietenul său. Văz'că ești supărat totuși hai. Și ai noștri care credeau că eu o să izbutesc.

— Ascultă, ce vrei să zici? Izbucnise Matei. Ce, vrei să las un gol de la mine, așa? Să ne bateți pe... Pentru ce?

— Pentru că fosta ta echipă să nu retrogradeze. Tu i-ai pus bazele, tu! Din îndemnul tău a luat ființă. Și tot tu trebuie s-o ajuți, dacă ești om. Nu m-a îndemnat nimeni să viu la tine și să-ți vorbesc așa. Pricepi? Iar dacă a decăzut, e tot din cauza ta. Că Meriu și Szabo n-ar fi plecat dacă nu plecai tu. Asta-i!

— Și... și ce vrei?

— Vreau ca mîine să cîștigăm noi. Echipa ta, chiar dacă-i învinsă, nu pierde nimic. Aveți opt puncte avans față de a doua clasată. Nu pierdeți nimic, iar fosta ta echipă, pe care de fapt tu ai dezechilibrat-o prin plecarea ta, va fi salvată.

Văzînd că Matei tace, Moraru schimbase tonul, ironizîndu-l:

— Aa... mi se pare că-i mîndria ta în joc. Aha! Vrei să rămîi la cele zece goluri. Te-oi fi așteptînd să te ia în „națională". Ei, nu-i nimic, o să retrogradăm și gata...

Matei se ridicase.

— Te rog să taci!

Aproape strigase și o clipă mai tîrziu el ieși din bodegă fugind.

Toată noaptea se frămîntase, dormind abia cîteva ceasuri. În zori, știa limpede ce avea de făcut: nu! El nu-și va pune cinstea în joc. N-au decît să joace foarte bine cei din fosta lui echipă. Mingea-i rotundă...

Spre prînz, mergînd în oraș, întîlnise alt vechi prieten care, ca și Moraru, venise să susțină echipa. Acesta era necăjit că vor retrograda. Nu-i ceruse nimic lui Matei, dar tocmai pentru că nu-i ceruse, hotărîrea acestuia începuse să se clatine. La urma urmei, își zicea, de ce n-aș face-o? Noi nu pierdem nimic, pe cînd ei... Și-apoi, într-adevăr, eu sînt vinovat... oarecum. Dacă nu plecam eu, nu plecau nici Meriu, nici Szabo...

După ce intrase însă pe teren, această ultimă hotărîre se clătinase și ea. Publicul care-l cunoaștea îl aplaudase la una din intervenții. Din clipa aceea, orice altă hotărîre căzuse.

O încredere fără seamăn pusese stăpînire pe el. Intervențiile la minge erau sigure, tot mai sigure, pe măsură ce meciul se apropia de sfîrșit. Și, de fiecare dată, culegea aplauze, galeria îi scanda numele.

Acum, în ultimele minute, de cînd apăruse Mardare, avea parcă și mai multă încredere în puterile lui. Voia să-i dea ocazia să facă o fotografie spectaculoasă. Chiar cînd nu era nevoie, sărea într-un anumit fel, dînd impresia că face un efort cu totul deosebit.

Un nou atac și un șut la poarta lui. Matei sări, prinse mingea și se rostogoli cu ea pe gazon, deși nu era nevoie. Aplauzele nu mai conteneau. Trimise mingea spre centru, dar nu prea puternic, tocmai pentru a nu îndepărta jocul de poarta lui. Un nou atac și Matei reținu cu siguranță, făcînd o săritură acrobatică.

— Încă o săritură ca asta! țipă Mardare. Că pe asta n-am prins-o. Te rog! Auzi?

Matei privi cu părere de rău spre ceasul stadionului. Mai era un singur minut și nu știa dacă va putea să mai facă o asemenea săritură „de efect". Cătă cu coada ochiului spre Mardare. Acesta își pusese un genunchi la pămînt și aștepta cu aparatul pregătit.

— O săritură tot ca adineaori și... va fi excepțional — strigă Mardare.

Înaintarea adversă intră iar în posesia mingii și se îndrepta spre poartă.

— Acu'! Fii atent! Sări frumos! Cît mai frumos! țipă Mardare.

Unul din adversari trase slab, pe sus. Matei trase mai întîi cu coada ochiului, îl văzu gata să fotografieze, apoi sări, arcuindu-se cu capul puțin dat pe spate, spectaculos, spre a fi fotografiat într-o poziție cît mai acrobatică.

O clipă simți mingea, apoi...

O liniște adîncă stăpîni tribunele. În clipa următoare izbucniră fluierături.

Matei privea uluit spre mingea care zăcea în plasă. Nu-l mai vedea nici pe Mardare, a cărui fotografie reușise, de bunăseamă, nici mulțimea care, acum, la sfîrșitul meciului, se ridicase în picioare, protestînd.

Primise un gol prostește. Și nici măcar nu putea spune că o făcuse pentru fosta lui echipă...

Se duse spre centru. Apoi, ca un automat, se îndreptă spre cabină. Deodată, auzi un glas cunoscut care-l striga și cineva îl bătu pe umeri. Se întoarse. Lîngă el se afla Gicu Moraru, prietenul din copilărie. Acesta zîmbea cu înțeles. „Știam că n-ai să ne lași" spunea privirea lui, în timp ce încerca să-i prindă mîna.

Dar acesta se feri, smucindu-se.

Simțea o umilință sfîșietoare și, dacă nu i-ar fi fost rușine, s-ar fi culcat acolo, pe gazonul stadionului și ar fi început să plîngă...

În patru rînduri

Ioana Petrescu se numără printre cele mai bune atlete europene

Comportarea ei frumoasă
Schimbă vorba din popor:
Fuga nu e rușinoasă
Dacă... ieși nvingător!

V. D. POPA

Săritoarei în înălțime, Niculina Balea, care bate pasul pe loc.

Progrese multe tu vei face!
Așa credeam, dar, din păcate,
Observ de la un timp încoace
Că progresezi doar ca... etate!

DAN CAPRUCIU

VARIETĂȚI

CEA MAI ASPRA PEDEAPSA

Echipa engleză de fotbal Leyton Orient are mulți suporteri. Nici unul dintre ei nu se frămîntă însă atîta pentru echipa lor favorită, ca un grup de tineri, cunoscuți pentru „galeria" pe care o fac la fiecare meci al lui Leyton Orient.

Numai că, într-o zi, acești tineri au sărit peste... cal, sau mai bine zis peste zidul care împrejmuia sediul clubului și, intrînd într-un birou, au șterpelit niște... insigne.

Ei au fost judecați de Tribunalul de minori din Stradford, care a dat următoarea sentință: timp de 6 săptămîni, la orele cînd joacă Leyton Orient, ei să fie închiși într-o casă de corecție.

Nici că se putea o pedeapsă mai aspră!

SANTANA ESTE ÎMPOTRIVA... PROFESIONISMULUI

Tenismanul spaniol Manolo Santana a refuzat oferta ce i s-a făcut — 100 000 de dolari — pentru a trece la profesionism. În schimb, a primit oferta ce i s-a făcut de a ocupa un post administrativ la Real Madrid, retribuit cu 2 000 de dolari pe lună! În plus, se pare că Santana va fi reprezentantul unei mari firme americane de țigarete.

La acest preț, mulți profesioniști ar prefera să redevină ...amatori!

Cine e acest fotoreporter?

Cel pe care îl vedeți în fotografie nu este unul din fotoreporterii ziarului nostru, surprins în „exercitiul funcțiuni". Dimpotrivă, este un... rival al lor. Iar dacă nu l-ați recunoscut în acest echipament de schi, să vă spunem și cine este: maestrul emerit al sportului Gheorghe Ferariu. În imaginea noastră, el încadrează în obiectivul aparatului de fotografiat un schimb la proba de ștafetă, disputată la sfîrșitul săptămîni trecute la Predeal, în cadrul „triunghiularului" de biatlon.

Pe cînd prima fotografie de sport în coloanele ziarului nostru sub semnătura reporterului amator Gheorghe Ferariu?

Opt fete într-o barcă...

Acest echipaj vesel nu are de gînd să concureze pe temerarii navigatori porniți să înfrunte mări și oceane în ambarcații fragile. Barca pneumatică a celor opt fete plutește pe apele mult mai liniștite ale... bazinului Floreasca.

Atunci cînd coboară din înălțimi însoțitoarele avioanelor Tarom sînt mari amatoare de sport. Și nici nu s-ar putea să fie altfel, din moment ce în rîndul lor se află și o fostă campioană. Este vorba de Letiția Bendiu (a doua din stînga), atletă de performanță, care a făcut parte din ștafeta României de 4x100 metri, învingătoare la Jocurile balcanice.

Nu e străină de sport nici vecina ei, Viorica Huțan, măcar prin faptul că este sora cunoscutului antrenor emerit Radu Huțan.

Foto: A. NEAGU

Dicționar sportiv

PARAȘUTA: Umbrelă... par avion

TANDEM: Bicicletă... bisată.

MINGE: Rachetă... fotbalistică.

CAL-CAPRA: Patrupede... gimnastice.

ALPENSTOCK: Frînă de mînă... alpină.

EGALAREA: Echinocțiul... scorului.

SUBSEMNATUL: TITI GHEORGHIU-Vaslui.

ȘTIAȚI CĂ...

...„regele șuterilor" italieni, Sandrino Mazzola, are un frate cu trei ani mai tînăr ca el, pe nume Ferrucio? El joacă la Veneția, dar este în tratative să se transfere la „Inter", unde activează fratele său mai mare.

...cea mai bună linie de atac engleză este, în prezent, cea a lui West Bromwich? În 21 de meciuri de campionat și „cupă" ea a înscris 69 de goluri. Mai mult de 3 goluri de fiecare partidă.

...fotbalul belgian (prima categorie), are cei mai mulți jucători din străinătate? În total 38 jucători din 17 țări diferite: Congo 9, Brazilia 5, Luxemburg 3, Iugoslavia 3, Olanda 3, Italia 3, R.F.G. și Franța cîte 2, iar Portugalia, Ungaria, Algeria, Argentina, Peru, Austria și... Surinam cîte 1.

POȘTA MAGAZIN • Poșta Magazin • POȘTA MAGAZIN

MIRCEA CONSTANTIN, CONSTANȚA. Cupa „Jules Rimet" este din aur masiv, are înălțimea de 30 de centimetri și cîntărește peste

patru kg! Valoarea ei: 6 600 de dolari. La atît o evaluează... giuvaergiii. Fiind că nu trebuie să lupte pentru cucerirea ei. În ochii echipelor ea are un un preț infinit mai mare! Așa cum am mai arătat, cupa intră definitiv în posesia echipei care cîștigă de trei ori — consecutiv sau alternativ — campionatul mondial de fotbal. Această perspectivă surîde în momentul de față Uruguayului, Italiei și Braziliei, care au cucerit de două ori titlul de campioană mondială.

ADRIAN NEGREANU, TG. JIU. — Ați găsit două „spectacole" bune: Petrolul: OMUL DE LINGĂ TINE. Farul: DINCOLO DE BARIERĂ. Dincolo, e adevărat. Dar... nu cine știe ce!

ANTON BUJU, OLTENIȚA. — Meciurile de box pentru campionatul mondial profesionist nu se pot disputa pe o distanță mai mică de 10 reprize a 3 minute. Cel puțin pe... hîrtie!

HORIA SUCIU, DEJ. — 1) Și Steaua (pe atunci se numea C.C.A.), a jucat cu Internazionale, dar nu în cadrul „C.C.E." Au avut loc două meciuri amicale: la București a învins Steaua cu 2—0, iar la Milano au cîștigat italienii cu 3—1. Atît Steaua cît și Internazionale au folosit atunci cu totul alți jucători decît cei de astăzi. Dacă Internazionale nu mai are nevoie de formația aceea, Steaua grozav ar avea nevoie de ea!

PETRICĂ POPESCU, COMUNA CUJMIR. — Recordul mondial la aruncarea ciocanului este deținut de atletul maghiar Zsivotski cu performanța de 73,47 m. „Campionul" juniorilor este Gh. Costache, care a trimis ciocanul la 71,52 m (record mondial de juniori neoficial). La juniori ciocanul cîntărește 6 kilograme, iar la seniori 7.257 kg.

CONSTANTIN PETRESCU, REȘIȚA. — Ne spuneți că în echipa Electrica-Reșița și-a făcut apariția un

nou... Germano: Stelică Trașcă. Din păcate, după cîte am înțeles, el are numai barba lui Germano, dar nu și talentul acestuia. Mai bine îl imita ca... joc!

MIȘU ZORZOANA, SIBIU — Stadionul „Maracana" din Rio de Janeiro are 180.000 de locuri. La nevoie, încap și 200 000 de spectatori. Ce nu face omul ca să vadă un meci de fotbal. Mai ales în Brazilia!

VICTOR MIHELE, TIMIȘOARA. — Gheorghe Vaczi a jucat de 9 ori în echipa națională. Acum este antrenor la Arieșul Turda.

GHEORGHE DRĂGAN, COMUNA BORZEȘTI. 1) Turnu Severin n-a avut niciodată o echipă de fotbal în categoria A. A cîștigat o competiție ad-hoc, organizată în 1941 în locul campionatului. — 2) Vasile Suciu, portarul echipei Steaua, este originar din comuna Sopor, regiunea Cluj. La 21 octombrie a împlinit 23 de ani. Are 1,78 m înălțime și 70 de kilograme.

ION POSTAȘU

Ilustrații: **NEAGU RĂDULESCU**

FEL DE FEL

● Știți cine a fost ales în S. U. A. cel mai bun sportiv al anului? Nici Randy Matson și nici Cassius Clay. Acest „titlu" a fost decernat lui... Sandy Koufax, jucător de baseball.

● *O gospodină din Istanbul, Zuhal Periz, a cîștigat o sumă în lire turcești echivalentă cu... 25.000 de dolari la concursurile de pronosticuri sportive. Ea n-a fost cîtuși de puțin surprinsă deoarece cîștigase și acum un an 5 000 de dolari! Zuhal Periz n-a văzut în viața ei un meci de fotbal!*

● Un record: de la 1 noiembrie 1964 și pînă acum, echipa franceză de fotbal U. S. Melun, care activează într-o categorie inferioară, n-a suferit nici o înfrîngere!

● *Finala „Cupei campionilor europeni" la fotbal este prevăzută pentru ziua de 11 mai, la Lisabona. Finala se va „muta" însă la Bruxelles în cazul cînd una din finaliste va fi Benfica, sau într-un oraș din R. F. Germană, în cazul că Anderlecht se va califica în finală.*

După cum se vede, i s-a dat dreptate lui Benfica. Însă... cu un an mai tîrziu!

● Mary Rand, recordmană mondială și campioană olimpică la săritura în lungime, are o părere ciudată despre această probă: *„Să vă spun drept, eu o găsesc plictisitoare. Dar e prea tîrziu ca să mai renunț la ea, după ce mi-a adus o faimă mondială".*